

[Arbejdsministeren]

er indeholdt i begyndelsen af spørgsmålets begrundelse, og som netop er blevet gentaget heroppefra: at det er meget beklageligt, at de mennesker, der i forvejen er udsat for det menneskelige og psykiske pres, det er at gå i arbejdsløshed, yderligere skal belastes i deres situation af påstande, som oftest udokumenterede påstande, om, at de i virkeligheden ikke ønsker at komme i arbejde, og at arbejdsløsheden altså skulle være selvforskyldt.

Derimod synes jeg nok, at hr. Wilhjelm ord om, at arbejdsgiverne skulle misbruge arbejdsløshedsforsikringen, er lovlig stærke. Men jeg kan være enig i, at der i en række af de beskrevne ordninger er tale om et væsentligt element af subsidier eller støtte til produktionen og dermed også til arbejdsgiverne, et synspunkt, jeg også i et møde med Dansk Arbejdsgiverforening klart har understreget over for foreningen.

Jeg skal i øvrigt minde om, at arbejdsfordelingsordninger, der i begrundelsen nævnes som udtryk for misbrug, ikke er misbrug i forhold til loven, men er fremkommet gennem aftale mellem arbejdsmarkedets parter som et forsøg på at afbøde nogle af virkningerne af den dårlige beskæftigelsessituation, at i øvrigt parterne er opmærksomme på de farer, der ligger i en for bred anvendelse af fordelingsordninger, og at man derfor i landsarbejdsnævnet bevidst har prøvet at sætte meget snævre grænser for anvendelsen af arbejdsfordelingsordninger.

Det er heller ikke rigtigt, at arbejdsgiverne efter loven kan unddrage sig søgnehelldagsbetaling. Arbejdsgiverne kan naturligvis ikke undlade at betale disse penge; der kan højst blive tale om, at dagpengeudbetalinger kan blive påvirket i situationer, hvor der sker kortvarige virksomhedslukninger omkring søgnehelldage. Sådanne udbetalinger af dagpenge kan måske undertiden virke urimelige og har i hvert fald i offentligheden givet anledning til kritik, men de har hidtil været vanskelige at undgå. Jeg kan dog sige, at det er et af de spørgsmål, vi kigger på i øjeblikket.

Med hensyn til omfanget af dagpengeudbetalinger til ledige i de situationer, som hr. Wilhjelm nævner i sit spørgsmål, kan jeg henvise til mit svar af 21. oktober i år til hr. Ellemann-Jensen, der spurgte, om der foreligger oplysning om, hvor mange ledige der er knyttet til en virksomhed. Det fremgår af

dette svar, at arbejdsdirektoratet i august i år har foretaget en undersøgelse på 4 arbejdsformidlingskontorer, men at resultaterne herfra formentlig ikke er repræsentative for hele landet. Arbejdsdirektoratet har derfor til hensigt at foretage en landsomfattende undersøgelse ved samtlige formidlingskontorer for at få belyst omfanget af midlertidig arbejdsløshed af den her beskrevne karakter. Denne undersøgelse vil give et betydelig mere præcist billede af udbredelsen af de tilfælde, som er nævnt i det foreliggende spørgsmål.

Selv om det ikke har nogen egentlig tilknytning til spørgsmålet om udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge, vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg er enig med hr. Wilhjelm i, at ordninger, der har til formål at give flere mennesker del i det arbejde, som findes, ikke må resultere i en hårdere udnyttelse af arbejdskraften. Det er mit håb, at man under det udvalgsarbejde, vi netop i går satte i gang, om en bedre fordeling af arbejdsmængden i samfundet, f. eks. gennem indførelse af efterløn, gennem aftrapning af overarbejde og overvejelser om indførelse af obligatoriske afspadseringsordninger, vil finde frem til løsninger, der fordeler arbejdet på flere mennesker uden at medføre uheldige virkninger.

Wilhjelm (VS):

Jeg vil gerne takke ministeren, især for bekræftelsen af hovedsynspunktet, at der ligger et væsentligt element af arbejdsgiversubsidier i disse ordninger. Så kan vi være mere eller mindre enige om ordet misbrug, men i hvert fald den samme sprogbug, som arbejdsgiverformanden anvendte: utilsigtet anvendelse af sociale støtteordninger, vil jeg fastholde at der er tale om, når man anvender disse støtteordninger fra arbejdsgiverside på en måde, som det ikke ville kunne lade sig gøre under en højkonjunktur. Man fyrer midlertidigt folk, vel vidende, at de ikke kan få andet arbejde, og lader arbejdsløshedsforsikringen, det vil sige de fyrede selv og deres kolleger, over skatterne betale for den dårlige arbejdstilrettelæggelse, der gør, at de skal 2 måneder ud, hvorefter man haler dem ind igen. Man er under en lavkonjunktur sikker på, at man kan hente den gode arbejdskraft igen, fordi den ikke får andet at lave. Det er en utilsigtet anvendelse af sociale støtteord-